

[Pia Kjærsgaard]

genopbygges, og uanset hvilke forhold man som flygtning lever under i Danmark – og muligvis på et senere tidspunkt, efter at man har fået midlertidig opholdstilladelse, kommer ud for i samfundet – er det aldeles andre forhold, end man bliver budt hjemme i det tidligere Jugoslavien.

Jeg vil da godt sige til ministeren, at når vi har så dårlige erfaringer – når så få er vendt frivilligt tilbage til andre områder i verden, hvor der er fred nu – er jeg desværre bange for, at de dårlige erfaringer vil fortsætte; men det kan ministeren og jeg jo tage en debat om på et senere tidspunkt.

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren har i besvarelsen af dette spørgsmål og også tidligere nævnt de godt 250.000 tyske flygtninge, der kom til Danmark efter Anden Verdenskrig. Det, der var typisk dengang, var jo, at flygtningene drog til nabolandene, men når vi i øjeblikket taler om jugoslaverne, er der altså et par tusinde kilometer fra Jugoslavien til Danmark.

Og derfor vil jeg godt spørge, om regeringen og ministeren har tanker om i langt større omfang at yde den danske hjælp på stedet eller i regionen. Det er jo sådan, at hver gang vi anvender 1 mio. kr. til et antal flygtninge her i Danmark, kunne vi hjælpe 10 gange så mange flygtninge ved at huse dem i dele af eks-Jugoslavien. Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om man har tanker om at følge den linie.

Formanden:

Det tilkommer ikke mig at vejlede ministeren, men det spørgsmål bliver faktisk behandlet under spørgsmål 8.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jamen jeg er faktisk ret interesseret i at svare på det nu, så hvis det kan tillades af den høje formand, vil jeg gøre det.

Det er helt korrekt, at også den nuværende regering er optaget af at ville hjælpe så mange som muligt så tæt på deres hjemland som muligt. Det er vi af mange grunde, dels fordi det jo forholder sig, som hr. Helge Adam Møller er inde på, at man kan hjælpe flere for de samme penge, og dels fordi det også af menneskelige grunde kan være bedst, at folk bevarer så meget af deres lokale tilknytning, som det nu er muligt.

Men det hører med i billedet – og det synes jeg at man overser meget i denne debat – at der findes et antal internt fordrevne i eks-Jugoslavien. Antallet er nu oppe på 3,8 millioner mennesker, og det vil derfor ikke være tilstrækkeligt, at vi hjælper ved opbygning af flygtningelejre på stedet. Vi må se i øjnene, at der i praksis er tale om et både-og, men jeg vil gerne bekræfte, at regeringen har den opfattelse, at jo større vægt vi kan lægge på at yde vores hjælp så tæt på hjemlandene som muligt, desto bedre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 635

7) Til *indenrigsministeren* af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad agter ministeren konkret at gøre for at mindske antallet af flygtninge, der kommer til Danmark?«

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Når det drejer sig om flygtninge – altså personer, der opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 – finder jeg det væsentligt, at Danmark lever op til sine internationale forpligtelser og giver asyl til personer, der udsættes for forfølgelse i deres hjemland. Det er en følge af vores tiltrædelse af FN's flygtningekonvention.

Derimod kan der være grund til at gøre en indsats for at undgå, at mennesker, der ikke opfylder betingelserne for at få asyl, rejser ind i Danmark under fejlagtige forudsætninger. Disse personer har ofte realiseret alt, hvad de ejede i hjemlandet, for at kunne foretage denne rejse, og der vil meget ofte være tale om en både menneskelig og social tragedie, når de må vende tilbage til hjemlandet. Det må vi selvfølgelig forholde os til.

Men netop fordi vi har den holdning, at mennesker, der kommer hertil og ikke opnår ret til at være her, naturligvis heller ikke skal blive her, har vi været optaget af – og det var den tidligere regering også – at gøre så massivt opmærksom på det som overhovedet muligt i de lande, som de pågældende kommer fra. Jeg kan nævne, at i f.eks. Makedonien og Serbien-Montenegro har der været danske annoncekampagner, hvor man har orienteret om, at de